

ที่ ยล 0037.4/ (ว 5562

ศาลากลางจังหวัดยะลา
ถนนสุขยางค์ ยล 95000

13 ตุลาคม 2553

เรื่อง รายงานผลคดีปกครอง

เรียน นายอำเภอทุกอำเภอ

อ้างถึง หนังสือจังหวัดยะลา ที่ มท 0861.4 /ว 5434 ลงวันที่ 19 ตุลาคม 2550

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำพิพากษาศาลปกครองสงขลา ลงวันที่ 29 กันยายน 2552 จำนวน 1 ชุด

ตามที่จังหวัดยะลาแจ้งว่าเมื่อมีกรณีฟ้องผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอในฐานะเป็นผู้กำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นคู่กรณีในคดีปกครองหรือกรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นคู่กรณีในคดีปกครอง เมื่อศาลปกครองชั้นต้นหรือศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีดังกล่าวขอให้อำเภอและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รายงานผลคำพิพากษาให้จังหวัดทราบด้วย นั้น

เทศบาลเมืองเบตงได้รายงานผลคำพิพากษาศาลปกครองสงขลากรณี คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร จังหวัดยะลาพิจารณาแล้วเห็นว่าคำพิพากษาดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อนายอำเภอที่จะนำไปใช้ในการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการพิจารณาวินิจฉัยตามอำนาจหน้าที่ จึงได้ส่งคำพิพากษาดังกล่าว รายละเอียดสิ่งที่ส่งมาด้วยสามารถดาวน์โหลดได้ทางเว็บไซต์ : www.yalalocal.go.th ในหัวข้อหนังสือราชการ

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอภิรักษ์ ช่อธนาวงศ์)

รองผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา ปฏิบัติราชการแทน
ผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา

สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดยะลา

กลุ่มงานกฎหมายระเบียบและเรื่องร้องทุกข์

โทร./โทรสาร 0-7322-2786

“ดำรงธรรมนำไทยใสสะอาด”

○ คำพิพากษา

(ต. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ ๒๔/๒๕๔๙

คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕/๒๕๕๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสงขลา

วันที่ ๒๕ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

ระหว่าง { นายสุรพล พังจิริกิตติกุล ผู้ฟ้องคดี
เทศบาลเมืองเบตง ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของบ้านเลขที่ ๓๘/๗ ถนนสุขยางค์ ตำบลเบตง อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่นางสาวปราณี อาศิรสิริวณิช เจ้าของบ้านเลขที่ ๓๘/๖ ถนนสุขยางค์ ตำบลเบตง อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ซึ่งอยู่ติดกับบ้านของผู้ฟ้องคดีได้ต่อเติมอาคารด้านหลัง ชนิด ก.ส.ล. ชั้นเดียวขนาด ๒.๐๐ x ๔.๕๐ เมตร จำนวน ๑ หลัง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีตามคำร้องฉบับลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และหนังสือขอให้ระงับและรื้อถอนการก่อสร้างปิดทางเดิน ฉบับลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่ง (แบบ ก.๗) ตามหนังสือ ที่ ยล ๕๒๑๐๔ (๑)/๒๒๒๔ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ ให้เจ้าของบ้านเลขที่ ๓๘/๖ รื้อถอนอาคาร แต่ปรากฏว่านางสาวปราณี เจ้าของอาคารดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือฉบับลงวันที่

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ สอบถามเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ซึ่งรวมระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑๖๐ วัน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือสอบถาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็ไม่ได้ดำเนินการรื้อถอนอาคาร ที่ต่อเติมตามคำสั่งให้รื้อถอนอาคารดังกล่าวจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นระยะเวลานานเกินสมควร

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการให้นางสาวปราณี อาศิริสิริวณิช รื้อถอนอาคารขนาดกว้าง ๒.๐๐ x ๔.๕๐ เมตร ที่ต่อเติมโดยไม่ได้รับอนุญาตออกโดยเร็วที่สุดเพื่อสะดวกในการสัญจรเข้าออกและเป็นทางหนีไฟเพื่อความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ตามที่มีคำสั่งโดยเร็ว

๓. ให้สอบสวนพฤติการณ์ของพนักงานท้องถิ่นผู้รับผิดชอบโดยตรงว่า มีความจงใจละเลยต่อหน้าที่และปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอให้ระงับและรื้อถอน การก่อสร้างปิดทางเดิน เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีไปตรวจสอบ การต่อเติมอาคารด้านหลังของบ้านเลขที่ ๓๘/๖ ถนนสุขยางค์ ตำบลเบตง อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ซึ่งได้ทำการก่อสร้างปิดทางเดินทำให้ไม่สามารถใช้เข้าออกได้ จากการ ตรวจสอบปรากฏว่า อาคารดังกล่าวเป็นตึกแถว ๓ ชั้น เจ้าของอาคารคือนางสาวปราณี อาศิริสิริวณิช ได้ทำการต่อเติมห้องครัวด้านหลังอาคาร ชนิด ค.ส.ล. ชั้นเดียว ขนาด ๒.๐๐ x ๔.๕๐ เมตร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และการต่อเติมดังกล่าวกระทำไม่ถูกต้อง ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ยล ๕๒๑๐๔ (๑)/๒๒๒๔ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ ให้นางสาวปราณีรื้อถอนอาคารครั้งที่ ๑ ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ได้รับคำสั่ง แต่เมื่อครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าวเจ้าของอาคารก็เพิกเฉยมิได้ปฏิบัติตามคำสั่ง แต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ยล ๕๒๑๐๔ (๑)/๒๔๘๑ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ให้นางสาวปราณีรื้อถอนอาคารเป็นครั้งที่ ๒ ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ได้รับคำสั่ง แต่เมื่อครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว เจ้าของอาคารก็ยังเพิกเฉยมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งแต่อย่างใด และก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะนำคดีมาฟ้องศาลปกครองสงขลา ผู้ถูกฟ้องคดี ได้ชี้แจงความคืบหน้ากรณีดังกล่าวด้วยวาจาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ

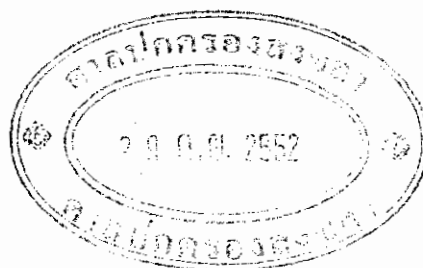

ที่ ยล ๕๒๑๐๒ (๔)/๔๒๘ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ แจ้งคำสั่ง (แบบ ก.๗) เลขที่ ๑๑๖/๒๕๕๙ ให้นางสาวปราณีรื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมอีกครั้งหนึ่งภายใน ๓๐ วัน นางสาวปราณีได้มีหนังสือถึงนายกเทศมนตรีเมืองเบตง เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชะลอการรื้อถอนส่วนที่ต่อเติมไว้ก่อน โดยอ้างเหตุว่าอาคารข้างเคียงก็มีการต่อเติมเช่นเดียวกัน อีกทั้งบิดาป่วยหนักเป็นโรคหัวใจไม่สามารถรับรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าวได้ ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่า เจ้าของอาคารมิได้ตั้งใจที่จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ประกอบกับเจ้าของอาคารยอมรับว่าการต่อเติมอาคารดังกล่าวไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงเห็นควรให้ชะลอการรื้อถอนอาคารไว้ก่อน เพื่อให้เจ้าของอาคารได้มีเวลาในการดำเนินการตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๒ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงและประเด็นแห่งคดีจากตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดีด้วยแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของบ้านเลขที่ ๓๘/๗ ถนนสุขยางค์ ตำบลเบตง อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่นางสาวปราณี อาศิริสิริวนิช เจ้าของบ้านเลขที่ ๓๘/๖ ถนนสุขยางค์ ตำบลเบตง อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ซึ่งเป็นอาคารข้างเคียงกับผู้ฟ้องคดี ได้ต่อเติมอาคารชนิด ก.ส.ล.ชั้นเดียว ขนาด ๒.๐๐ x ๔.๕๐ เมตร ทางด้านหลังของตัวอาคาร และเป็นการปิดทางเดินเข้าออกหลังบ้าน โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดี เพื่อขอให้ระงับการก่อสร้างอาคารและรื้อถอนอาคารพิพาทที่ก่อสร้างไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบแล้วปรากฏว่า นางสาวปราณีได้ทำการต่อเติมห้องครัวด้านหลังอาคารเดิมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และการต่อเติมดังกล่าวกระทำไม่ถูกต้องตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ หมวด ๓ ว่าด้วยที่ว่างภายนอกอาคาร ข้อ ๓๔ วรรคสอง ซึ่งกำหนดให้ห้องแถว หรือตึกแถว ต้องมีที่ว่างด้านหลังอาคารกว้างไม่น้อยกว่า ๓ เมตร เพื่อใช้ติดต่อกันโดยไม่ให้มีส่วใด

ของอาคารยื่นล้ำเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว เว้นแต่การสร้างบันไดหนีไฟภายนอกอาคารที่ยื่นล้ำไม่เกิน ๑.๕๐ เมตร การต่อเติมด้านหลังของอาคารดังกล่าวทำให้ปิดทางเดิน เจ้าของอาคารข้างเคียงไม่สามารถใช้ติดต่อถึงกันได้ หรือเข้าออกได้ และการกระทำนั้นไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ตามกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในมาตรา ๘ (๑๑) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามความในมาตรา ๘ หรือ มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือที่ ยล ๕๒๑๐๔ (๑)/๒๒๒๔ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ ให้นางสาวปราณีรื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง แต่นางสาวปราณีไม่ดำเนินการรื้อถอนภายในระยะเวลา ๓๐ วัน ตามคำสั่งฉบับดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งให้นางสาวปราณีรื้อถอนอาคารอีกครั้งหนึ่ง ตามหนังสือ ที่ ยล ๕๒๑๐๔ (๑)/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ โดยให้ทำการรื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง แต่นางสาวปราณีไม่ดำเนินการรื้อถอนแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายกเทศมนตรีเมืองเบตงในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงได้มีคำสั่ง เลขที่ ๑๑๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ (แบบ ก.๗) ส่งตามหนังสือเทศบาลเมืองเบตง ที่ ยล ๕๒๑๐๒ (๔)/๔๒๘ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ แจ้งให้นางสาวปราณีรื้อถอนอาคารตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ นางสาวปราณีมีหนังสือถึงนายกเทศมนตรีเมืองเบตง โดยยอมรับว่าได้ต่อเติมอาคารดังกล่าวโดยไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่ขอชะลอการรื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมไว้ก่อน โดยอ้างเหตุว่าอาคารข้างเคียงมีการต่อเติมเช่นเดียวกัน อีกทั้งบิดาป่วยหนักเป็นโรคหัวใจไม่สามารถรับรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าวได้ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมิได้ดำเนินการใดๆ ต่อนางสาวปราณีอีก ผู้ฟ้องคดีจึงได้นำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

✕ คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ในการดำเนินการบังคับให้รื้อถอนอาคารที่มีการก่อสร้างโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติว่าด้วยกฎหมายควบคุมอาคารหรือไม่

✕ พิจารณแล้วเห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๑ บัญญัติว่า ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร

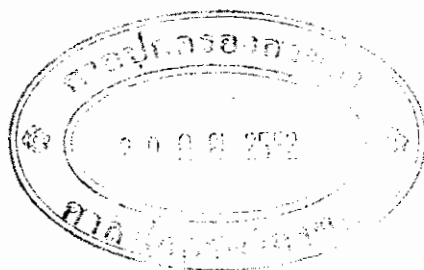

โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการดังนี้ (๑) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้างหรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระวังการกระทำดังกล่าว (๒) มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณดังกล่าว และ (๓) พิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำสั่งตาม (๑) มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่สามสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของอาคาร ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะขยายระยะเวลาดังกล่าวออกไปอีกก็ได้ และให้นำมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา ๔๒ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่สามไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ หรือเจ้าของอาคารมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๑ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ดำเนินการ รื้อถอนอาคารนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยให้ดำเนินการรื้อถอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ (๑๑) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๘ หรือมาตรา ๑๐ และมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ถ้าไม่มีการรื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดังต่อไปนี้ (๑) ยื่นคำขอฝ่ายเดียวโดยทำเป็นคำร้องต่อศาล นับแต่ระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๔๒ ได้ล่วงพ้นไป ขอให้ศาลมีคำสั่งจับกุมและกักขังบุคคลซึ่งมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ โดยให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม (๒) ดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารดังกล่าวได้เองโดยจะปิดประกาศกำหนดการรื้อถอนไว้ในบริเวณนั้นแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคาร ผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคาร ผู้ควบคุมงาน และผู้ดำเนินการ จะต้องร่วมกันเสียค่าใช้จ่ายในการนั้น เว้นแต่บุคคลดังกล่าวจะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้เป็นผู้กระทำหรือมีส่วนในการกระทำที่

เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๓๔ วรรคสอง กำหนดไว้ว่า ห้องแถวหรือตึกแถว ต้องมีที่ว่างด้านหลังอาคารกว้างไม่น้อยกว่า ๓ เมตร เพื่อใช้ติดต่อกันโดยไม่ให้มีส่วนใดของอาคารยื่นล้ำเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว เว้นแต่การสร้างบันไดหนีไฟภายนอกอาคารที่ยื่นล้ำไม่เกิน ๑.๔๐ เมตร เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นางสาวปราณี อาศิริสิริวิณิช เจ้าของอาคารบ้านเลขที่ ๓๘/๖ ถนนสุขยางค์ ตำบลเบตง อำเภอเบตง จังหวัดยะลา ได้ปลูกสร้างต่อเติมด้านหลังอาคารบ้านเลขที่ดังกล่าวโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และไม่ถูกต้องตามข้อ ๓๔ วรรคสอง ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งกำหนดให้ห้องแถวหรือตึกแถวต้องมีที่ว่างด้านหลังอาคารกว้างไม่น้อยกว่า ๓ เมตร เพื่อใช้ติดต่อกันโดยไม่ให้มีส่วนใดของอาคารยื่นล้ำเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว การต่อเติมด้านหลังของอาคารดังกล่าวจึงทำให้ปิดทางเดิน เจ้าของอาคารข้างเคียงไม่สามารถเข้าออกได้ และการกระทำของนางสาวปราณีดังกล่าวไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ และแม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะได้มีคำสั่งแจ้งให้นางสาวปราณี รื้อถอนส่วนที่ต่อเติมดังกล่าวออกไปหลายครั้ง แต่นางสาวปราณีก็ได้ดำเนินการตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด ซึ่งเมื่อนางสาวปราณีฝ่าฝืนมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้ดำเนินการใดๆ เพื่อให้มีการรื้อถอนส่วนที่ต่อเติมดังกล่าวออกไป

✱ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการตามกฎหมายต่อนางสาวปราณีต่อไปในกรณีที่ไม่มีกรปฏิบัติตามคำสั่ง กล่าวคือ ยื่นคำขอต่อศาลให้จับกุมคุมขังนางสาวปราณีที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือไม่ก็ดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารที่ก่อสร้างโดยฝ่าฝืนกฎหมายนั้นเสียเองตามที่กำหนดในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และจนกระทั่งปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีก็ยังมิได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ดังกล่าว กรณีจึงถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในการสั่งรื้อถอนอาคารที่ต่อเติมโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ภายใน ๔๕ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด

นายประเสริฐ ศรัทธาสุข
ตุลาการศาลปกครองสงขลา

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสงขลา

นายสุทธิพงศ์ เขาวนาศัย
ตุลาการศาลปกครองสงขลา

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายตรีทศ นิโครธางกูร

